

Sag C-505/19

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

3. juli 2019

Forelæggende ret:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tyskland)

Afgørelse af:

27. juni 2019

Sagsøger:

WS

Sagsøgt:

Bundesrepublik Deutschland

VERWALTUNGSGERICHT WIESBADEN

KENDELSE

I forvaltningsretssagen

W.S.

sagsøger,

[udelades]

mod

Bundesrepublik Deutschland

[udelades]

sagsøgte,

vedrørende

Databeskyttelsesret [**Org. s. 2**]

har Verwaltungsgericht Wiesbaden [udelades]

den 27. juni 2019 afsagt følgende kendelse:

1. Sagen udsættes.
2. Den Europæiske Unions Domstol forelægges i henhold til artikel 267 TEUF følgende præjudicielle spørgsmål:
 - a) Skal Schengenkonventionens artikel 54, sammenholdt med artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), fortolkes således, at allerede indledningen af en straffesag i alle lande omfattet af Schengenaftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne i Beneluxstaterne, i Forbundsrepublikken Tyskland og i Frankrig omhandlende den skridtvise afvikling af kontrollen ved de fælles grænser (Schengenreglerne, jf. artikel 1, stk. 2, i Rådets afgørelse af 20.5.1999, 1999/435/EF, EUT L 239 af 22.9.2000, s. 13) på grund af den samme lovovertrædelse er udelukket, når en tysk anklagemyndighed indstiller en indledt straffesag, efter at den sigtede har opfyldt bestemte vilkår, herunder navnlig har betalt et bestemt af anklagemyndigheden fastsat pengebeløb?
 - b) Gælder der som følge af artikel 21, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (i den konsoliderede udgave af 7.6.2016, EUT C 202 s. 1, 47, herefter TEUF) et forbud mod medlemsstaters efterkommelse af anmodninger om anholdelse fra tredjelande inden for rammerne af en international organisation som Den Internationale Kriminalpolitiorganisation – Interpol – når den af anholdelsesanmodningen omfattede person er unionsborger, og når den medlemsstat, hvori den pågældende er statsborger, har underrettet både den internationale organisation [**org. s. 3**] og dermed også de øvrige medlemsstater om sin betænkelighed ved anholdelsesanmodningens forenelighed med forbuddet mod dobbeltstraf?
 - c) Er allerede indledningen af en straffesag og en foreløbig anholdelse i de medlemsstater, hvori den pågældende ikke er statsborger, i strid med artikel 21, stk. 1, TEUF, såfremt dette er i strid med forbuddet mod dobbeltstraf?
 - d) Skal artikel 4, stk. 1, litra a), og artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680, sammenholdt med Schengenkonventionens artikel 54 og chartrets artikel 50, fortolkes således, at medlemsstaterne er forpligtet til at fastsætte retsregler, som kan sikre, at det i tilfælde af en sag, der fører til ophør af adgangen til strafforfølgning, i alle stater omfattet af Schengenaftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (EFT, L 239 af 22.9.2000, s. 13) vil være forbudt at behandle en såkaldt

»Red Notice« fra Den Internationale Kriminalpolitiorganisation – Interpol – med henblik på på ny at indlede en straffesag?

- [e)] Råder en international organisation som Den Internationale Kriminalpolitiorganisation – Interpol – over et tilstrækkeligt databeskyttelsesniveau, når der ikke er truffet afgørelse om tilstrækkeligheden af beskyttelsesniveauet i medfør af artikel 36 i direktiv (EU) 2016/680 og/eller fastsat bestemmelser om fornødne garantier i medfør af artikel 37 i direktiv (EU) 2016/680?
- [f)] Må medlemsstaterne kun behandle oplysninger, som indgår i en til Den Internationale Kriminalpolitiorganisation – Interpol – af tredjelande indgivet efterlysning (»Red Notice«), hvis et tredjeland med efterlysningen formidler en anholdelses- og udleveringsanmodning og samtidig fremsætter en anholdelsesanmodning, der ikke strider mod EU-retten, herunder navnlig forbuddet mod dobbeltstraf?
3. Den forelæggende ret har anmodet om, at nærværende præjudicielle forelæggelse undergives den præjudicielle hasteprocedure, der er fastsat i artikel 107 i Domstolens procesreglement. **[Org. s. 4]**

Præmisser

I.

1. **Artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder** – chartret – (EUT C 202 af 7.6.2016, s. 389) lyder:
- »Ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen.«*
2. **Artikel 21, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde – TEUF** – (i den konsoliderede udgave af 7.6.2016, EUT C 202 s. 1, 47) lyder:
- »Enhver unionsborger har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaterne og i gennemførelsesbestemmelserne hertil.«*
3. **Artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen** af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser af 19. juni 1990 – **Schengenkonventionen** – (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19) – Schengenkonventionen – lyder:
- »En person, over for hvem der er afsagt endelig dom af en kontraherende part, kan ikke retsforfølges af en anden kontraherende part for de samme strafbare*

handlinger, dersom sanktionen, i tilfælde af domfældelse, er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan kræves fuldbyrdet efter den dømmende kontraherende parts lovgivning.«

4. **Artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680** af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af [org. s. 5] Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119, s. 89) fastlægger følgende:

Principper for behandling af personoplysninger

Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om, at personoplysninger skal:

- a) *behandles lovligt og rimeligt*
- b) *indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og ikke behandles på en måde, der er uforenelig med disse formål*
- c) *være tilstrækkelige, relevante og ikke omfatte mere end, hvad der kræves til opfyldelse af de formål, hvortil de behandles*
- d) *være korrekte og om nødvendigt ajourførte; der skal tages ethvert rimeligt skridt for at sikre, at personoplysninger, der er urigtige i forhold til de formål, hvortil de behandles, straks slettes eller berigtiges*
- e) *opbevares på en sådan måde, at det ikke er muligt at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt til de formål, hvortil de behandles*
- f) *behandles på en måde, der sikrer en tilstrækkelig sikkerhed for de pågældende personoplysninger, herunder beskyttelse mod uautoriseret eller ulovlig behandling og mod hændeligt tab, tilintetgørelse eller beskadigelse, under anvendelse af passende tekniske eller organisatoriske foranstaltninger.*

5. **Artikel 8 i direktiv (EU) 2016/680** har følgende ordlyd:

Lovlig behandling

- (1) *Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om, at behandling kun er lovlig, hvis og i det omfang denne behandling er nødvendig, for at en kompetent myndighed kan udføre en opgave med henblik på artikel 1, stk. 1, og at den sker på grundlag af EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret.*
- (2) *Medlemsstaternes nationale ret, der regulerer behandling inden for dette direktivs anvendelsesområde, skal som minimum angive målene med*

behandling, de personoplysninger, der skal behandles, og formålene med behandlingen. [Org. s. 6]

II.

6. Sagsøgeren har indbragt en til Den Internationale Kriminalpolitiorganisation – Interpol – indgivet efterlysning (en såkaldt »Red Notice«), som hidrører fra en stat uden for Den Europæiske Union. Formålet med en Red Notice er i medfør af artikel 82 i Interpols databehandlingsregler at finde og fængsle personer med henblik på udlevering. Baggrunden for anmodningen om anholdelse af sagsøgeren er anklager om bestikkelse. Netop på grund af disse anklager om bestikkelse gennemførte Staatsanwaltschaft München I (anklagemyndigheden i München I) en efterforskning, som dog efter sagsøgerens betaling i medfør af § 153 a, stk. 1, 1. pkt., i Strafprozessordnung (strafferetsplejeloven) af et pålagt beløb til sidst blev indstillet (ad spørgsmålet om, hvorvidt anklagemyndigheden er en strukturelt uafhængig institution, jf. EU-Domstolens dom af 27.5.2019, C-509/18, ECLI:EUC:2019:457; ad spørgsmålet om domstolens uafhængighed, jf. sagen C-272/19). Som følge heraf gælder nu efter sagsøgerens opfattelse forbuddet mod dobbeltstraf med ophør af adgangen til strafforfølgning, eftersom en medlemsstats anklagemyndighed uden deltagelse af en domstol har indstillet en i den pågældende medlemsstat indledt straffesag, efter at den sigtede har efterkommet forskellige vilkår, herunder navnlig har betalt et bestemt af anklagemyndigheden fastsat pengebeløb (EU-Domstolens dom af 11.2.2003 – forenede sager C-187/01 og C-385/01, Hüseyin Gözütok [C-187/01] und Klaus Brügge [C-385/01], jf. også EU-Domstolens dom af 29.6.2016 – C-486/14).
7. Den nævnte Red Notice fra en stat uden for Den Europæiske Union har til formål med en arrestordre via Interpol at gøre det muligt at pågribe sagsøgeren i alle de på nuværende tidspunkt 190 Interpol-medlemslande og dermed også i alle EU-medlemsstater og samtlige stater omfattet af Schengenaftalen. Forbundsrepublikken Tyskland har i 2013 via Interpol fået tilføjet et »addendum«, hvorefter det centrale nationale kontor – Bundeskriminalamt – skal respektere forbuddet mod dobbeltstraf i det sagsforhold, som ligger til grund for efterlysningen. Den fortsat gyldige Red Notice har den konsekvens, at sagsøgeren hverken kan opholde sig i EU-medlemsstaterne eller Schengenområdet uden at risikere at blive anholdt uretmæssigt, da alle staterne tilsyneladende – til trods for henvisningen til princippet »ne bis in idem« – har sat ham på efterlysningsfortegnelserne. **[Org. s. 7]**
8. Sagsøgte har ganske vist oplyst, at sagsøgeren ikke figurerer i Schengeninformationssystemet (SIS). Sagsøgeren har dog selv fundet ud af, at han er registreret i de nationale databanker i EU-medlemsstaterne og i Schengenstaterne.
9. Det følger af artikel 8, stk. 1, i direktiv (EU) 2016/680, at behandling af personoplysninger – her en Red Notice – kun er lovlig, hvis og i det omfang denne behandling er nødvendig for at udføre en opgave som nævnt i samme direktivs

artikel 1, stk. 1, og hvis det sker på grundlag af EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret.

10. Af denne grund må der være mulighed for at anvende Schengenkonventionens artikel 54, sammenholdt med chartrets artikel 50, også uden registrering i SIS. Efter EU-Domstolens faste praksis har det i Schengenkonventionens artikel 54.
11. *»fastsatte princip ne bis in idem for det første [...] til formål inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed at undgå, at en person, over for hvem der er afsagt endelig dom, retsforfølges for de samme strafbare handlinger på flere kontraherende staters område som følge af, at den pågældende udøver sin ret til fri bevægelighed, med henblik på at sikre retssikkerheden derved, at endelige afgørelser fra offentlige organer efterkommes i mangel på harmonisering eller tilnærmelse af medlemsstaternes straffelovgivninger«*

(EU-Domstolens dom af 28.9.2006, C-150/05 (Van Straaten), præmis 44; jf. også EU-Domstolens dom af 27.5.2014, C-129/14 PPU (Spacic), præmis 63; EU-Domstolens dom af 28.9.2006, C-150/05 (Van Straaten), præmis 45 ff.; EU-Domstolens dom af 9.3.2006, C-436/04 (Van Esbroeck), præmis 33; EU-Domstolens dom af 10.3.2005, C-469/03 (Miraglia), præmis 32).

12. Schengenkonventionens artikel 54 er hovedretsfølgen af princippet om traktatstaternes gensidige tillid til hinandens respektive strafferetssystemer. Dette gælder også – og endda i særlig grad – når de kontraherende staters forskellige straffelove forbinder forskellige retsfølger med samme strafbare handlinger (EU-Domstolens dom af 28.9.2006, C-150/05 (Van Straaten), præmis 44; EU-Domstolens dom af 28.9.2016, C-467/04 (Gasparini), præmis 30; EU-Domstolens dom af 9.3.2006, C-436/04 (Van Esbroeck), præmis 31).
13. En anvendelse af Schengenkonventionens artikel 54 alene på strafbare handlinger, som er registreret i SIS, ville være uforenelig med disse formål. Både hensynet til frihed, sikkerhed og ret, de berørtes retssikkerhed og princippet om **[org. s. 8]** de kontraherende staters gensidige tillid til hinandens respektive strafferetssystemer må således også gælde i forbindelse med strafbare handlinger, som ikke er registreret i SIS.
14. I sin afgørelse af 9. september 2016, C-182/15 (Aleksei Petruhhin mod Latvijas Republikas Generalprokurata, ECLI:EU:C:2016:630), anførte EU-Domstolen, at EU-lovgivningen i form af artikel 21 TEUF også finder anvendelse på en medlemsstats forhold til et tredjeland med hensyn til udleveringer (præmis 30). Det samme gælder i forholdet mellem en medlemsstat og et tredjeland, når en international organisation som Interpol er involveret som formidler af anholdelsesanmodninger og andre kriminalpolitimæssige henvendelser. Trusler mod unionsborgernes frie bevægelighed, som opstår ved, at en unionsborgers ophold i en anden stat end dennes oprindelsesmedlemsstat medfører en risiko for en uretmæssig udlevering på grund af en uretmæssig anklage, der er i strid med forbuddet mod dobbeltstraf og dermed med EU-retten, kan alene afværges ved en

sådan bred fortolkning af anvendelsesområdet for artikel 21, stk. 1, TEUF. I øvrigt har den på grundlag af EU-Domstolens afgørelse af 6. september 2016, C-182/15 (Aleksi Petruhhin mod Latvijas Republikas Generalprokuratura, ECLI:EU:C:2016:630) bestående beskyttelse mod uretmæssig udlevering som følge af muligheden for en medlemsstat, hvori en af en Red Notice omfattet person er statsborger, for at udstede en europæisk arrestordre (præmis 48), ikke virkning i nærværende sag, allerede fordi forbuddet mod dobbeltstraf er til hinder for udstedelsen af en europæisk arrestordre.

15. Også fordi medlemsstaterne ved behandlingen af en anholdelsesansøgning som beskrevet skal anvende artikel 21, stk. 1, TEUF og dermed EU-retten, skal rettighederne i chartret, her artikel 50, iagttages (jfr. EU-Domstolens dom af 6.9.2016, C-182/15 (Aleksi Petruhhin mod Latvijas Republikas Generalprokuratura), ECLI:EU:C:2016:630, præmis 52).
16. Schengenkonventionens artikel 54, sammenholdt med chartrets artikel 50, omfatter udtrykkeligt ikke alene forbuddet mod yderligere straf, men også et forbud mod fortsat retsforfølgning [**org. s. 9**] i alle Schengenstater. En endelig domfældelse som omhandlet i disse bestemmelser er der, jf. EU-Domstolens praksis, også tale om i tilfælde af indstilling af en sag i medfør af Strafprocessordnings § 153a, stk. 1, 1. pkt., på baggrund af efterkommelse af fastsatte vilkår (EU-Domstolens dom af 11.2.2003, forenede sager C-187/01 og C-385/01, Hüseyin Götütok [C-187/01] og Klaus Brügge [C-385/01], præmis 27 ff).
17. I medfør af artikel 8, stk. 1, i direktiv (EU) 2016/680 er en behandling kun lovlig, hvis den sker på grundlag af EU-retten. Derudover skal direktiv (EU) 2016/680, som det følger af 2. og 93. betragtning hertil, »beskytte fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder«. Som det udtrykkeligt fremgår af 25. betragtning til direktiv (EU) 2016/680, skal de »grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder« også tillægges betydning ved udvekslinger med Interpol. Schengenkonventionens artikel 54 og chartrets artikel 50 er en del af EU-retten, og chartrets artikel 50 er en EU-retligt forankret grundlæggende rettighed. Ganske vist gælder chartret i medfør af artikel 51, stk. 1, 1. pkt., alene i forbindelse med gennemførelsen af EU-retten. Men medlemsstaterne gør i denne forstand også brug af EU-retten i forbindelse med implementering af direktiver (EU-Domstolens dom af 5.4.2017, C-217/15 og C-350/5 (Baldetti), præmis 16; EU-Domstolen, Den Store Afdeling, dom af 26.2.2013, C-617/10 (Akerberg Fransson), præmis 25).
18. Dermed kan behandling i henhold til artikel 8, stk. 1, i direktiv (EU) 2016/680 kun være lovlig, såfremt behandlingen er i overensstemmelse med Schengenkonventionens artikel 54 og chartrets artikel 50 samt artikel 21 TEUF.
19. Ved videregivelsen af anmodningen om anholdelse og udlevering i form af en Red Notice drejer det sig om behandling af personoplysninger i henhold til direktiv (EU) 2016/680.

20. Ifølge artikel 2, stk. 1, sammenholdt med artikel 1, stk. 1, i direktiv (EU) 2016/680, finder direktivet anvendelse ved behandling af personoplysninger »med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner, herunder beskytte mod eller forebygge trusler mod den offentlige sikkerhed«. [**org. s. 10**]
21. Ifølge artikel 3, nr. 1), i direktiv (EU) 2016/680 skal der ved udtrykket personoplysninger således forstås enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person. I denne sammenhæng forstås ved behandling, jf. artikel 3, nr. 3), i direktiv (EU) 2016/680 »enhver aktivitet eller række af aktiviteter – med eller uden brug af automatisk behandling – som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse«.
22. De nævnte betingelser er opfyldt i denne sag. Overførslen af de i en Red Notice indeholdte oplysninger til nationale efterlysningssystemer sker med henblik på at kunne retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner – på vegne af en tredjestat. Det drejer sig om informationer om en identificeret eller identificerbar fysisk person. Overdragelsesprocessen udgør en opbevaring. Desuden er der tale om brug af personoplysninger, eftersom disse skal tjene som efterforskningsgrundlag i det nationale efterlysningssystem med henblik på anholdelse og eventuelt overførsel til den pågældende tredjestat.
23. Såfremt behandlingen imidlertid alene er lovlig i tilfælde af forenelighed med Schengenkonventionens artikel 54 og chartrets artikel 50 samt artikel 21 TEUF, så burde efterlysningsanmodningerne i medlemsstaterne slettes. Artikel 7, stk. 3, i direktiv (EU) 2016/680 fastlægger for så vidt, at det straks skal meddeles modtageren, hvis det konstateres, at der er videregivet urigtige personoplysninger, eller at personoplysninger er videregivet ulovligt. I så fald skal personoplysningerne berigtiges eller slettes, eller behandling skal begrænses i overensstemmelse med artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680. Dette sker imidlertid ikke.
24. Interpol sletter således ikke de pågældende data. Ganske vist er alle medlemsstaterne medlem af Den Internationale Kriminalpolitiorganisation (Interpol). Interpol modtager, opbevarer og videregiver i forbindelse med udførelsen af sit hverv personoplysninger for at bistå de kompetente myndigheder i deres arbejde med at forebygge og bekæmpe international kriminalitet. »Det er derfor relevant at styrke samarbejdet mellem Unionen og Interpol ved at fremme en [**org. s. 11**] effektiv udveksling af personoplysninger, samtidig med at overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder med hensyn til elektronisk behandling af personoplysninger sikres. Når der videregives personoplysninger fra Unionen til Interpol og til lande, der er medlemmer af Interpol, bør dette direktiv, navnlig bestemmelserne om internationale overførsler,

finde anvendelse. Dette direktiv bør ikke berøre de særlige regler, der er fastsat i Rådets fælles holdning 2005/69/RIA og Rådets afgørelse 2007/533/RIA« (25. betragtning til direktiv (EU) 2016/680).

25. En gennemførelse af artikel 40 i direktiv (EU) 2016/680 (Internationalt samarbejde om beskyttelse af personoplysninger) er ikke nært forestående og har ved sagsøgtes stillingtagen hertil slet ikke vist sig ønsket af forbundsregeringen. Derfor burde der med hensyn til en international organisation som Interpol træffes de nødvendige foranstaltninger til at:
- a) udvikle internationale samarbejdsmechanismer med henblik på at lette effektiv håndhævelse af lovgivningen om beskyttelse af personoplysninger
 - b) yde international gensidig bistand i håndhævelse af lovgivningen om beskyttelse af personoplysninger, herunder gennem anmeldelse, indbringelse af klager, efterforskningsbistand og informationsudveksling, under iagttagelse af de fornødne garantier for beskyttelse af personoplysninger og andre grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder
 - c) inddrage relevante parter i drøftelser og aktiviteter, der har til formål at fremme det internationale samarbejde om håndhævelse af lovgivningen om beskyttelse af personoplysninger
 - d) fremme udveksling og dokumentation af lovgivningen om beskyttelse af personoplysninger og praksis på området, herunder om kompetencekonflikter med tredjelande. [Org. s. 12]
26. Der foreligger ingen nærmere oplysninger herom.
27. Både artikel 36 i direktiv (EU) 2016/680 og artikel 37 i direktiv (EU) 2016/680 regulerer udelukkende dataoverførsel til Interpol. **Den omvendte situation – dataoverførsel fra Interpol til medlemslandene** – er ikke reguleret af direktiv (EU) 2016/680. Dermed indebærer direktiv (EU) 2016/680 et lovgivningsmæssigt tomrum, som bør udbedres. Såfremt Interpol ikke til trods for forbuddet mod dobbeltstraf afholder sig fra at videregive data i form af Red Notices til alle medlemsstaterne og ikke sørger for straks at slette de pågældende data, tvivler den forelæggende ret i væsentlig grad på den internationale organisation »Interpols« databeskyttelsesretlige pålidelighed. Denne manglende pålidelighed leder naturligt frem til spørgsmålet, om medlemsstaterne på grund af manglen på fornødne garantier fra Interpols side helt bør afstå fra samarbejde med Interpol, eftersom den frie bevægelighed i Den Europæiske Union alene kan sikres på denne måde. For det er tydeligt, at Unionen alene på denne måde kan skabe et område med frihed og sikre den enkeltes bevægelsesfrihed (jf. artikel 67 TEUF). Eftersom der helt åbenlyst mangler en koordinering af Red Notices i EU og på grund af manglen på en fælles lovramme, kan medlemsstaternes borgers frihed alene sikres ved en udmeldelse af Interpol.

28. Det i 64. betragtning til direktiv (EU) 2016/680 anførte, som handler om, at når personoplysninger videregives fra Unionen til dataansvarlige, databehandlere eller andre modtagere i tredjelande eller til internationale organisationer, må det beskyttelsesniveau for fysiske personer, som er fastsat i Unionen i medfør af dette direktiv, ikke undermineres (jf. hertil også artikel 35, stk. 3, i direktiv (EU) 2016/680), herunder i tilfælde af videreoverførsel af personoplysninger fra tredjelandet eller den internationale organisation til dataansvarlige eller databehandlere i det samme eller et andet tredjeland eller en anden international organisation. I modsat fald **er det ved direktiv (EU) 2016/680 sikrede beskyttelsesniveau netop ikke sikret.** [Org. s. 13]
29. En medlemsstats aftale med de andre medlemsstater i form af en verbalnote om håndteringen af en Red Notice kunne også være en mulig passende koordinering, som sagsøgte [udelades] dog i det foreliggende tilfælde specifikt ikke har ønsket.
30. Ellers må det skulle sikres, at medlemsstaterne alene må behandle oplysninger, som indgår i en til Den Internationale Kriminalpolitiorganisation – Interpol – stater, der står uden for Schengenkonventionen, indgivet efterlysning («Red Notice»), hvis det er en stat udenfor Den Europæiske Union, der med efterlysningen formidler en anholdelses- og udleveringsanmodning og samtidig fremsætter en anholdelsesanmodning, og når den fremsatte anmodning ikke er i strid med EU-retten.
31. Resultatet af retssagen afhænger af de præjudicielle spørgsmål. For hvis der gælder et forbud mod dobbeltstraf, og hvis et tredjeland fortsatte formidling af en Red Notice til medlemsstaterne er retsstridig, så har medlemsstaterne ikke ret til at behandle en sådan Red Notice, og dermed vil sagsøgerens bevægelsesfrihed på Den Europæiske Unions område og på Schengenområdet være sikret. Om dette vil komme til at følge af alle medlemsstaternes udmeldelse af Interpol eller i stedet af EU-Domstolens passende videreudvikling af direktiv (EU) 2016/680, det afhænger af formuleringen af afgørelsen.

III.

32. Retssagen er karakteriseret ved den nødvendige hastende karakter (jfr. artikel 107, stk. 2, i Domstolens procesreglement).
33. Den hastende karakter følger i særlig grad af sagsøgerens alder. Sagsøgeren er født den 17. november 1937 og har altså overstået sit 80. år. I perioden indtil retssagens afgørelse har sagsøgeren ikke mulighed for at bevæge sig uden for tysk område. Tyske og amerikanske påtalemyndigheder har siden 2008 efterforsket sagsøgerens forhold. Sagsøgeren bør ikke udsættes for en sagsbehandlingstid på flere måneder eller år, [org. s. 14], heller ikke selv om forelæggelsen på grund af nærværende rets kroniske overbelastning først har kunnet ske nu.

IV.

34. [udelades]

[udelades]

ARBEJDS
DOKUMENT